

mijn leerling & ik

Sam & Han

Nooit zijn ze elkaar in het schoolgebouw voorbijgelopen zonder een knipoog, een opgetrokken wenkbrauw of een schouderklopje. 'Gaat 'ie?', wilden ze maar zeggen. Han: "Sam is zo'n jongen van wie je vanzelf gaat houden." Sam met een knipoog: "Ja, dat effect heb ik nou eenmaal op mensen."

Tekst Saskia Ridder Beeld Joost Grol

Hij zegt het met een bravoure die maakt dat je het pikt en erom lacht, want verder is Sam Rapaport alles behalve een blufgozer met een grote mond. Volgens zijn oud-leraar Han Bosman, counselor en dramadocent op de Utrechtse middelbare school Unic, is Sam juist heel introvert en authentiek. "Hij heeft karakter en blijft zichzelf, ook al vraagt de groepsnorm soms iets anders. Ik vind dat dapper,

ook al omdat hij klein is en in de eerste groepen best wel gepest werd. Ik had het daar wel met zijn moeder over, maar Sam zelf had geen behoefte aan een gesprek met zijn mentor." Die gesprekken komen er toch nog in overvloed, want in het derde schooljaar overlijdt de moeder van Sam. Han: "Hedwig nam contact met me op met de boodschap

dat ze kanker had en niet lang meer te leven had. En of ik Sam onder mijn hoede wilde nemen." Het is een verdrietige aanleiding voor een inmiddels zeer innig contact. De eerste tijd hebben ze wekelijks gesprekken en de tijd daarna weten ze elkaar te vinden als het nodig is. Sam: "In het begin vroeg ik me echt af waar ik het dan over moest hebben in die gesprekken, maar iedereen zei dat het belangrijk was dat ik met iemand zou praten. Dus hoewel ik echt niet altijd zin had, ging ik er toch maar heen. Maar als ik eenmaal bij haar zat, dan rolde het gesprek eigenlijk vanzelf. Zij gaf woorden aan mijn gevoelens, dat luchtte altijd weer op."

Emoties

Han merkte dat bij haar dramalessen veel jongeren niet goed bij hun emoties konden komen. "Terwijl dat natuurlijk essentieel is bij zo'n les. Ik zeg ook altijd 'hoofd uit,

hart aan' als ze aan het werk moeten met een opdracht. Maar dat is voor lang niet iedereen even eenvoudig. Het bracht mij op het idee om me te laten scholen op het gebied van leerlingbegeleiding. Ik zat midden in mijn opleiding toen Hedwig me belde, dus op zo'n moment weet je wel meteen waarom je zo'n opleiding doet. En ik leerde ook heel veel van Sam. Dat je soms onderwerpen even moet parkeren, gewoon omdat de tijd nog niet rijp is. Hij was daar heel duidelijk in, nuchter. Door hem kan ik nu ook bij andere leerlingen wat meer rust inbouwen. Het hoeft niet allemaal meteen ter sprake te komen."

Sam vertelt dan ook dat al die gesprekken niet alleen maar over zijn moeder gingen. "We hadden het over van alles, zelfs over het pesten waar ik het eerder nooit over wilde hebben." Het contact wordt zo innig dat Sam haar een paar maanden geleden ook vroeg om zijn diploma uit te reiken. "Eigenlijk moest mijn mentor het doen, maar niemand op deze school kent mij zo goed als Han. Gelukkig wilde ze het ook doen." "Wilde het doen? Ik vond het een eer!"

Rotgevoel

Han benadrukt dat zij als docent drama een heel andere rol had dan als counselor. "Ik kon echt streng zijn", stelt Han fanatiek vast. "Ook Sam kreeg wel eens op zijn donder, als hij zijn

'Als ik wist dat hij beter kon, dan kreeg hij dat ook op zijn bord'

werk niet had gedaan of als ik merkte dat er niet genoeg ziel in zijn opdracht zat. Als ik wist dat hij beter kon, dan kreeg hij dat ook op zijn bord."

Sam baalde dan altijd enorm. "Bij andere leraars haalde ik dan mijn schouders op. Maar

bij Han vond ik dat verschrikkelijk. Waarom doe ik het nou bij haar?" Hij vraagt het zich met terugwerkende kracht vertwijfeld af. Han stelt direct dat hij juist heel vaak hard werkte. "Ik vergeet nooit meer jouw monoloog. Zo prachtig, de hele groep was in tranen. Het kwam echt van binnenuit, knap dat je zo diep durfde te gaan." Sam weet het ook nog. "Die opdracht was heel belangrijk voor me. Ik had al een tijdje dat ik niet meer wist hoe mijn moeder eruit zag en ik bleef in mijn hoofd maar zoeken naar haar beeltenis. Ik liep daar echt in vast. In die monoloog kon ik daar woorden aan geven. Door die opdracht kon ik dat rotgevoel in een enveloppe stoppen en weg laten vliegen. Natuurlijk miste ik nog steeds mijn moeder, maar het verdriet werd zachter."

Han is er weer even stil van. "Ik heb zo'n mooie baan. Zowel in de dramalessen als in de individuele begeleiding mag ik heel dicht bij leerlingen komen. Of sterker nog: dichtbij komen is een vereiste om tot iets te komen. Maar voordat dat kan, moet je met de leerlingen veiligheid en vertrouwen opbouwen. Een prachtig proces, zeker als je met mooie mensen als Sam mag werken."